

Kalmár Béla kalandjai

ÁMOKFUTÁS

Kalmár Béla szombaton délben a tömött villamoson rájött, hogy az embereket ki kell irtani. Megörült, hogy mégis lesz programja a hétvégére. Eltűnődött, hol szerezzen puskát. Amikor leszállt a villamosról, rájött, hogy ráadásul még az eső is szemerkélt.

Kalmár Bélának soha nem voltak szülei, felesége és gyermekei, viszont emberemlékezete óta volt egy anyósa. Az anyósa undokul fogadta.

— Már megint esik az eső, mi? — kérdezte az anyós dühtől remegő hangon.

— Az eső — felelte Kalmár Béla.

— Hány óra van? — kérdezte az anyós rosszindulatúan.

— Fél három — mondta Kalmár Béla.

— Folyton fél három van — jegyezte meg az anyósa elégedetlenül.

Az anyós végül behozta a tejbegrízt, és Kalmár Béla enni kezdett. Az anyós kinézte a szájából a falatot. Evés után Kalmár Béla megkérdezte, hol az esernyő. Anyósa nem válaszolt, ehelyett förtelmesen hallgatott. Béla rájött, hogy a legnagyobb dolgok apróságokon buknak meg.

— Úgy látom — szölt Béla a fogásra pillantva —, hogy ott lóg a fogason.

Anyósa hallgatott, Béla pedig elbizonytalanodott. Erőt vett magán és leakasztotta az ernyőt a fogasról. Előérzete nem csalt: az ernyő mégse lógott a fogason.

Immár balsejtelmektől eltelve kopogtatott be a társbérletjéhez. Társbérletje itatással még leitatta a feljelentését, amelyben az állt, hogy őt Kalmár Béla tegnap ölte meg utoljára, ajtót nyitott és barátságosan köszönt.

— A távcsövet szeretném kölcsönkérni — mondta Kalmár Béla akadozva.

— Mire kell? — kérdezte a társbérlet.

— Világosabban akarok látni — mondta Kalmár Béla.

A társbérlet hozta a távcsövet, és a lencsétet kicsavarta belőle.

— Pizkosok a lencsék ugyanis — magyarázta.

Kalmár Béla megköszönte és eltelt hálával.

Amikor kilépett az utcára, már nem szemerkélt az eső. Ettől függetlenül a távcsövet a nyakába akasztotta és eltűnődött, vajon merre a legnagyobb a forgalom. De nem sokáig tűnődhetett, mert a forgalom odasodorta. Az Emkéhez. Ott Kalmár Béla megfelelő épület után nézett. Némi tűnődés után fölmászott a lebontott Nemzeti Színház tetejére, észrevétlenül és kényelmesen elhelyezkedett, és ahogy az újságokból tanulta, a távcsövet az esernyő végére kötözte és célzott. Aztán újra célzott. Sietnie kellett, mert a járókelők mozogtak.

Estefelé, amikor a Blaha Lujza teret a legutóbbi népszámlálás szerint már kétmillió hulla borította, Kalmár Béla kinyitotta az esernyőt és leereszkedett a madártávlatból a tömegek közé. Körülnézett és megállapította, hogy függetlenül attól, milyen lesz a vasárnapja, ez a víkend kellemesen telt el.

TERMÉKENY ÖL

Kalmár Béla kedden nyugtalanul aludt. Kora hajnalban ébredt és azonnal eszébe jutott, hogy Erzsikének a hivatalban aznap van a születésnapja. Virágot kell neki venni. Kalmár Béla feküdt az ágyon és szomjas lett. Kiment a konyhába vizet inni, de a víz nagyon klóros volt.

Kalmár Béla felöltözött, a kredencből elővette a vésőt meg a kalapácsot, és le-

ment az udvarra. Az udvar négy fal között volt található és aszfalttal volt borítva. Pitymallott. Kalmár Béla negyed nyolcig a kalapáccsal meg a vésővel felszedte az aszfaltot, hátha talál alatta artézi kutat. Azt nem talált, talált viszont egy félikilós bombát. Rozsdás volt és henger alakú. Kalmár Béla dühösen rávágott a kalapáccsal, a bomba erre ketyegni kezdett. Kalmár Béla az órájára nézett, negyed nyolc múlt egy perccel.

Kalmár Béla felvitte a bombát az albrétetébe és úgy találta, hogy szép, szép a virág, viszont nem tud ketyegni. A probléma az volt, hogy nem adhat ilyen piszkos bombát Erzsike kezébe. Kalmár Béla smirglit keresett; megtalálta. Eltűnődött, hogy ez a különbség a smirgli és az artézi kút között. Háromnegyed nyolcig lesmirglizte a bombát, a bomba meglehetősen ragyogott. Aztán bekente cipőpasztával, utána lekefelte a bombát és a cipőjét, és fogat mosott.

A bomba húzta az akatáskáját. A villamoson mindenki megnézte az óráját. Nyolc óra közelgett, minden óra ketyegett. Kalmár Béla arra gondolt, hogy olykor nagyon érik az idő. Ilyenkor az idő gyorsan múlik, az ember pedig gyorsan felejt; így Kalmár Béla is, aki a hivatalba érve elfeledkezett a bombáról.

Aznap mindenki hamarabb lett éhes. Kalmár Béla akkor fedezte föl a bombát, amikor elő akarta szedni az elemőzsiáját.

— Ezt magának hoztam, Erzsike — mondta Kalmár Béla és elpirult. Egészen piros volt a füle.

Erzsike átvette a félikilós bombát.

— Jaj de cuki, hol vette?

— A sógorom küldte Kanadából — füllentette Kalmár Béla.

A kollégák összeröföntek.

— Szexbombát a szexbombának — jegyezte meg Ságiné sárgán.

Később napirendre tértek. Kalmár Béla aláírta az aktákat, utána kiradírozta az aláírását. Néha előbb radírozott és aztán írt alá. Időnként anyagtakarékossági okokból nem írt alá és nem radírozott.

Nem sokkal ebéd előtt bekukkantott a főnök. Meglátta az asztalon a bombát. A bomba ketyegett.

— Mi ez? — kérdezte a főnök szigorúan.

— Ez egy bomba — felelte Erzsike.

— Működőképes? — kérdezte a főnök.

— Remélem — válaszolta Erzsike kacéran.

A főnök elhúzta a csikot. Pár perccel később bejött a titkárnöje morcosan.

— Utász már látta? — kérdezte ellenségesen.

Utász még nem látta. Ebéd előtt a hivatalt lezavarták az utcára, mert az épület életveszélyesnek nyilvánították. Erzsike büszke volt, az utász fent dolgozott a hetediken, az autók dudáltak, és elterjedt a híre, hogy az egész kerület alá van aknázva.

— Már rájöttek? — kérdezte Pálfalvay, a reakciós.

Később elmentek ebédelni. Ebéd után ismét az utcán röföntek össze. Ságiné kávéfőzött az úttesten, a szóke Molnár csiholt hozzá tüzet, két macskakövet ütögetve egymáshoz. Fél három tájban detonációt észleltek.

— Az első — mosolygott Pálfalvay titokzatosan.

Miután betódultak, szóltak a takarítónőnek. A takarítónő morgott, hogy már megint micsoda koszt csináltak, és kiöntötte a felrobbant utász földi maradványait a vécébe. Erzsike örömmel vette tudomásul, hogy a bombának szerencsére semmi baja sem történt.

Azon a héten a hetediken még nyolcan felrobbantak. A bombának nem esett baja. Erzsike és a bomba ragyogott, a bomba ketyegett is.

VÉGÁLLOMÁS

Kalmár Bélához az utcán odalépett egy négyéves kisfiú és így szólt:

— Úgy tudom, a bácsi az apám.

Kalmár Béla eltűnődött.

— Nincs róla tudomásom — felelte —, de nincs kizárva sem.

— Akkor panaszt teszek — mondta a kisleány. Szőke volt, szeplős és pisze.

Kalmár Béla bólintott.

— Mélységesen elégedetlen vagyok a dolgok jelenlegi állásával — jelentette ki a kisleány.

Kalmár Béla elszomorodott.

— Nem tehetek róla — mondta.

— Hát ki tehet róla? — kérdezte a kisleány az ifjúság bohó szigorával.

Kalmár Béla szétnézett az utcán. Nem messze tőlük egy öreg szivar álldogált és csak álldogált. Kalmár Béla rámutatott.

— Lehet, hogy ő az apám — mondta a kisleánynak. — Én mindenbe csak beleszülettem, ő viszont engem mindenbe belenemzett. Talán ő a hibás.

A kisleány odament az öreg szivarhoz. Kalmár Béla látta, hogy az öreg szivar széttárja a karjait, mond pár szót, és a kisleány elindul a temető felé.

A kisleány kopogtatott az első keze ügyébe eső sírkövön, mire megjelent egy siralmas állapotban levő csontváz. A csontváz széttárta a karjait, az egyik karja leesett és nagyot koppant.

Miután a kisleány végigjárt néhány középkori, római kori, vaskori és kőkori tömegsírt, a jurán meg a krétán át eljutott az állatkertbe.

A majom széttárta a mellső karjait. Az emlősök széttárták az emlőiket. A kisleány eljutott az egysejtűig.

— Végállomás — mondta az egysejtű és széttárta az állabait. — Utánam már csak egy feltáratlan, ám nagyon dialektikus ugrás következik az élőből az élettelenbe.

A kisleány kedvetlenül végezte aznapi gyerekkori önkielégítését. De kissé koraérett volt, így egyik ondója azt mondhatta neki:

— Kisleány, elégedetlen vagyok a dolgok jelenlegi állásával.

— Mit csináljak? — kérdezte a kisleány.

Az ondó elégedetlenül megcsóválta a farkincáját.

— Nincs kedvem megtermékenyíteni — jelentette ki határozottan.

— Mit akarsz — mondta a kisleány szomorúan —, nekem nem is volt még ifjúságom.

De alapszabály jövevény kisleány volt, így aztán elégedetlenkedő ondóját elvitte az egysejtűhöz. Amikor pár nap múlva visszament hozzájuk, éppen nagy viháncolás kellős közepén csípte el őket.

— Mégis megtermékenyítettem — mondta az ondó és kissé elpirult.

A probléma illetéknéppen szerencsésen megoldódott.